RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
16. juli 1998 *

I sag T-195/97,

Kia Motors Nederland BV, Vianen (Nederlandene),

Broekman Motorships BV, Rotterdam (Nederlandene),

ved advokat Annetje-Theckla Ottow, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Claude Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Hendrik van Lier, som befuldmægtiget, bistået af advokat Marc van der Woude, Bruxelles, og advokat Rita Wezenbeek-Geuke, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: nederlandsk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 8. april 1997, der er rettet til Kongeriget Nederlandene, og som vedrører et krav om godtgørelse af importafgifter,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne C. P. Briët og A. Potocki,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. maj 1998,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsforskrifter

1 Artikel 20, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) bestemmer: »Hvis der opstår toldskyld, er grundlaget for de efter lovgivningen skyldige afgifter De Europæiske Fællesskabers toldtarif«. I samme artikels stk. 3 bestemmes det nærmere, at »De Europæiske Fællesskabers toldtarif består af: ... d) de præfe-

rencetoldforanstaltninger, der er fastsat i aftaler, som Fællesskabet har indgået med tredjelande eller grupper af lande, og hvorved der indrømmes præferencetoldbehandling; e) de præferencetoldforanstaltninger, der vedtages ensidigt af Fællesskabet til fordel for visse lande, landegrupper eller områder ...«

2 Artikel 66 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1993 L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«) har følgende ordlyd: »Ved anvendelse af bestemmelserne om de generelle toldpræferencer, der indrømmes af Fællesskabet for visse varer med oprindelse i udviklingslande, anses nedenstående varer for at have oprindelse i et land, der er omfattet af disse præferencer ... forudsat at varerne er forsendt direkte til Fællesskabet som omhandlet i artikel 75: a) varer, der fuldt ud er fremstillet i det pågældende land ...«

3 Gennemførelsesforordningens artikel 75 bestemmer, at »følgende varer anses for at være forsendt direkte fra det præferenceberettigede udførselsland til Fællesskabet: a) varer, hvis transport foregår uden passage af noget andet lands territorium, eller hvis artikel 70 finder anvendelse, kun med passage gennem et andet land inden for samme regionale sammenslutning; b) varer, hvis transport foregår gennem andre landes territorier end det præferenceberettigede udførselslands territorium — eller, hvis artikel 70 finder anvendelse, gennem andre landes territorier end de øvrige lande inden for samme regionale sammenslutning — med eller uden omladning eller midlertidig oplagring i disse lande, forudsat at transporten gennem disse lande har været nødvendig af geografiske grunde eller udelukkende af hensyn til transportvilkårene, og forudsat at varerne ... er forblevet under tilsyn af toldmyndighederne i transit- eller oplagringslandet ... og ikke er bragt i handelen eller overgået til frit forbrug dér, eller i givet fald ikke har undergået andre behandlinger end losning og ladning eller enhver anden behandling, der skal sikre, at deres tilstand ikke forringes ...«

4 Ifølge gennemførelsesforordningens artikel 76, stk. 2, gælder det, at: »Hvis varer med oprindelsesstatus, der er udført fra det præferenceberettigede land til et andet

land, genindføres dertil, anses de som varer uden oprindelsesstatus, medmindre det over for de kompetente myndigheder kan godtgøres ... at de genindførte varer er de samme varer som dem, der blev udført, og ... at de ikke har undergået behandlinger, ud over hvad der var nødvendigt for, at deres tilstand ikke blev forringet, medens de befandt sig i det pågældende land.«

5 Artikel 77, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 3254/94 af 19. december 1994 om ændring af forordning (EØF) nr. 2454/93 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 346, s. 1, herefter »forordning nr. 3254/94«) bestemmer, at »varer med oprindelsesstatus i denne afdelings forstand kan, for så vidt de er blevet transporteret direkte ind i Fællesskabet efter artikel 78, indføres i Fællesskabet med ... toldpræferencefordele«.

6 Artikel 78, stk. 1, i samme forordning har følgende ordlyd: »Som direkte transport[eret] fra det eksporterende præferenceberettigede land til Fællesskabet ... anses ... b) varer, der udgør en enkelt forsendelse, og som under deres transport fra det eksporterende præferenceberettigede land har passeret andre landes territorier, eventuelt med omladning eller midlertidig oplagring i disse lande, for så vidt varerne er forblevet under kontrol af toldmyndighederne i transit- eller oplagringslandet, og de ikke er underkastet andre behandlinger end losning og ladning eller enhver anden behandling med henblik på at sikre, at deres tilstand ikke forringes ...«

7 I toldkodeksens artikel 235-242 fastsættes betingelserne for, at der kan ydes godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter.

8 Toldkodeksens artikel 236, stk. 1, bestemmer: »Godtgørelse af importafgifter ... ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen ...« Ifølge den samme artikels stk. 2 gælder det, at: »Godtgørelse af ... importafgifter ... indrømmes, hvis der fremsættes anmodning

herom over for det pågældende toldsted inden tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter.« I toldkodeksens artikel 235, litra a), defineres »godtgørelse« som »hel eller delvis tilbagebetaling af importafgifter ... der er blevet betalt«.

9 I toldkodeksens artikel 239, stk. 1, bestemmes det, at: »Godtgørelse af ... importafgifter ... kan indrømmes i andre situationer end dem, der er omhandlet i artikel 236, 237 og 238 ... som fastlægges efter udvalgsproceduren ... og som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed. De situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren. Godtgørelsen eller fritagelsen kan undergives særlige betingelser.« Ifølge artikel 239, stk. 2, til denne artikel skal der i disse tilfælde begæres godtgørelse inden tolv måneder fra datoen for underretningen af debitor om de nævnte afgifter.

10 Gennemførelsesforordningens artikel 899 giver den besluttende nationale toldmyndighed, der har fået forelagt en ansøgning om godtgørelse, hjemmel til at yde godtgørelse, når den konstaterer, at de betingelser, der er fastsat i lovgivningen om godtgørelse, er opfyldt. I artikel 905 i samme forordning tilføjes det, at: »Når den besluttende toldmyndighed, der har fået forelagt en godtgørelses- eller fritagelsesansøgning i medfør af toldkodeksens artikel 239, stk. 2, ikke er i stand til på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 at træffe afgørelse, og ansøgningen indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 906-909 fastlagte procedure.«

11 Ifølge gennemførelsesforordningens artikel 906 skal Kommissionen snarest muligt optage sagen på dagsordenen for et møde i toldkodeksudvalget. Artikel 907 i samme forordning bestemmer, at: »Efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i udvalget med henblik på at

behandle den foreliggende sag, træffer Kommissionen beslutning om, hvorvidt den særlige situation, der er til behandling, berettiger eller ikke berettiger til at indrømme godtgørelse ... Denne beslutning skal træffes senest seks måneder efter Kommissionens modtagelse af de i artikel 905, stk. 2, omhandlede sagsakter. Såfremt Kommissionen har været nødt til at anmode medlemsstaten om supplerende oplysninger for at kunne træffe beslutning, forlænges fristen med tidsrummet fra Kommissionens anmodning om supplerende oplysninger til dens modtagelse heraf.«

12 Ifølge gennemførelsesforordningens artikel 908, stk. 2, »[træffer] den besluttende toldmyndighed ... afgørelse om ansøgningen på grundlag af Kommissionens beslutning, der er meddelt ...«

13 Toldkodeksens artikel 243 bestemmer, at enhver person kan indgive klage mod afgørelser, der træffes af toldmyndighederne om anvendelse af toldforskrifterne, og som berører den pågældende umiddelbart og individuelt, og at klagen skal indgives i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet.

Sagens faktiske omstændigheder

14 Sagsøgeren Kia Motors Nederland distribuerer Kia-motorkøretøjer af koreansk oprindelse i Kongeriget Nederlandene. Sagsøgeren Broekman Motorships er en toldklarerer, der foretager angivelser på vegne sine kunder, som forpligter sig til at betale den told, som selskabet indbetaler for dem.

15 Det er ikke bestridt mellem parterne, at der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der gav anledning til nærværende sag, var truffet præferenceforanstaltninger som omhandlet i toldkodeksens artikel 20 for import af motorkøretøjer fra Sydkorea til Fællesskabet.

16 I foråret 1994 bestilte en importør i Tyrkiet, IHLAS Industry and Foreign Trade (herefter »IHLAS«), et parti på 300 erhvervskøretøjer hos Kia Motors Corporation (herefter »Kia Motors«), som er en sydkoreansk automobilproducent. Før køretøjerne ankom, meddelte IHLAS imidlertid, at køretøjerne ikke kunne sælges i Tyrkiet på grund af de dårlige økonomiske konjunkturer. Ved køretøjernes ankomst anbragte IHLAS dem under tilsyn hos toldmyndighederne og tog kontakt til Kia Motors med henblik på at finde en løsning. Køretøjerne forblev under toldmyndighedernes tilsyn og blev således ikke fortoldet i Tyrkiet.

17 Da Kia Motors Nederland fik kendskab til denne situation, udtrykte selskabet interesse for at afsætte de pågældende køretøjer i Nederlandene og indgik aftale om køb af køretøjerne. Af praktiske årsager blev køretøjerne ikke fysisk taget tilbage af Kia Motors, før de blev leveret til Kia Motors Nederland, men blev sendt direkte fra Tyrkiet til Nederlandene den 1. juli 1994. Broekman Motorship påtog sig at foretage importangivelsen for Kia Motors Nederland. I angivelsen, som er dateret den 18. juli 1994, angav selskabet den præferencesats, som fandt anvendelse på motorkøretøjer med oprindelse i Sydkorea. Broekman Motorship fremlagde i den forbindelse et oprindelsescertifikat udstedt af de sydkoreanske myndigheder.

18 Den 5. oktober 1994 pålagde de nederlandske toldmyndigheder Broekman Motorships at betale importafgifter for varer uden toldpræferencefordele. Disse afgifter udgjorde 474 584,30 NLG. Myndighederne afviste at anvende præferencesatsen med den begrundelse, at køretøjerne ikke havde været genstand for en direkte forsendelse i den forstand, hvori udtrykket anvendes i gennemførelsesforordningens artikel 75, stk. 1. Kia Motors Nederland betalte det opkrævede beløb til Broekman Motorships, som indbetalte det til toldmyndighederne.

19 Den 10. juli 1995 indgav Kia Motors Nederland en ansøgning til Inspecteur van de Belastingsdienst/Douane district Rotterdam (herefter »toldmyndigheden«) om godtgørelse på grundlag af toldkodeksens artikel 239 og gennemførelsesforordningens artikel 899 ff. I ansøgningen anførte selskabet, at køretøjerne hverken var blevet fortoldet eller var undergået nogen som helst forarbejdning i Tyrkiet. Det fremhævede ligeledes, at køretøjernes sydkoreanske oprindelse ikke kunne anfægtes, og at de var blevet transporteret direkte fra Tyrkiet til Nederlandene med det åbenbare formål at undgå overflødige transportomkostninger. Selskabet gjorde gældende, at kravet om »direkte forsendelse« under de givne omstændigheder og under hensyn til formålet med præferenceforanstaltningerne måtte anses for at være opfyldt, selv om køretøjerne rent formelt ikke var blevet transporteret direkte fra Sydkorea til Nederlandene, og at der derfor forelå en særlig situation, som berettigede til godtgørelse af importafgifterne.

20 Ved skrivelse af 30. november 1995 anmodede toldmyndigheden om yderligere oplysninger med henblik på at forelægge sagen for Kommissionen i medfør af toldkodeksens artikel 239 og gennemførelsesforordningens artikel 905. Toldmyndigheden anmodede navnlig om, at der blev fremlagt et dokument fra de tyrkiske toldmyndigheder, hvoraf det fremgik, at køretøjerne ikke var undergået nogen forandring, mens de befandt sig i Tyrkiet. Toldmyndigheden tog endvidere visse forbehold med hensyn til det oprindelsescertifikat, der var vedlagt ansøgningen om godtgørelse, idet den værdi af partiet, der var angivet på certifikatet, var en anden end den, der var angivet på fakturaerne fra IHLAS. Toldmyndigheden fastsatte en frist på tre måneder for besvarelsen af sin skrivelse.

21 Ved brev af 28. marts 1996 modtog toldmyndigheden yderligere dokumenter, herunder nogle attester fra toldvæsenet, hvoraf det fremgik, at køretøjerne ikke var blevet fortoldet i Tyrkiet, og en erklæring fra Kia Motors om, at oprindelsescertifikatet vedrørte de 300 køretøjer, der var blevet transporteret til Rotterdam fra Tyrkiet. Ægtheden og rigtigheden af oprindelsescertifikatet blev ligeledes bekræftet af Seoul Metropolitan Government. IHLAS erklærede skriftligt, at køretøjerne ikke var undergået nogen forandring i Tyrkiet.

22 Ved skrivelse dateret den 1. oktober 1996 fremsendte toldmyndigheden i Rotterdam sagsøgernes ansøgning om godtgørelse til Kommissionen i medfør af toldkodeksens artikel 239 og gennemførelsesforordningens artikel 905.

23 Ved beslutning af 8. april 1997 rettet til Kongeriget Nederlandene (herefter »den anfægtede beslutning«) afgjorde Kommissionen, at en godtgørelse af importafgifterne ikke var berettiget. Den anfægtede beslutning blev truffet, efter at Kommissionen havde hørt »en ekspertgruppe bestående af repræsentanter fra alle medlemsstaterne«. I beslutningen anførte Kommissionen indledningsvis, at Kongeriget Nederlandene havde anmodet den om at tage stilling til den pågældende ansøgning om godtgørelse, og at den havde modtaget ansøgningen den 14. oktober 1996. Kommissionen erklærede derefter, at præferencesatsen ikke kunne finde anvendelse på den omtvistede import, idet »de pågældende produkter blev transporteret via Tyrkiet«, og at »præferencebehandling ikke kunne indrømmes, eftersom transporten gennem dette land ikke har været nødvendig af geografiske grunde eller udelukkende af hensyn til transportvilkårene som omhandlet i [gennemførelses]forordningens artikel 75, stk. 1«. Kommissionen tilføjede endelig, at det ikke kunne føre til andet resultat, at forordning nr. 3254/94 var trådt i kraft kort tid efter importen af køretøjerne til Nederlandene, da forordningen ikke havde tilbagevirkende kraft.

24 Ved skrivelse af 9. april 1997 meddelte Kommissionen den anfægtede beslutning til Kongeriget Nederlandenes faste repræsentation ved Den Europæiske Union. På grundlag af Kommissionens beslutning traf toldmyndigheden i Rotterdam den 28. april 1997 afgørelse om at afvise Kia Motors Nederland's krav. Som bilag til denne afgørelse var vedlagt en kopi af Kommissionens beslutning.

Retsforhandlinger og parternes påstande

25 Herefter har sagsøgerne ved stævning, indgivet til Rettens Justitssekretær den 27. juni 1997, anlagt nærværende sag.

26 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og svaret på Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet, der har fundet sted den 12. maj 1998.

27 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

28 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagens retlige omstændigheder

29 Sagsøgerne har påberåbt sig fire anbringender til støtte for deres påstande. Det første anbringende vedrører en overtrædelse af traktatens artikel 190. Det andet anbringende omhandler en overtrædelse af gennemførelsesforordningens artikel 75. Det tredje anbringende vedrører en overtrædelse af gennemførelsesforordningens artikel 76. Det fjerde anbringende vedrører en overtrædelse af toldkodeksens artikel 239.

Det første anbringende vedrørende en overtrædelse af traktatens artikel 190

Parternes argumenter

30 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede beslutning udelukkende er baseret på, at kravene i gennemførelsesforordningens artikel 75 ikke var opfyldt. Kommissionen har dermed navnlig på grundlag af de dokumenter, som var vedlagt ansøgningen om godtgørelse, undladt at undersøge, om der forelå særlige omstændigheder, der kunne begrunde en godtgørelse. Sagsøgerne har herom anført, at ifølge Domstolens faste praksis påhviler det Kommissionen i hvert enkelt tilfælde at undersøge, om der foreligger sådanne omstændigheder, og at begrunde sin beslutning herom (Domstolens dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos mod Kommissionen, Sml. s. 3763).

31 Kommissionen har anført, at den anfægtede beslutning opfylder de krav til begrundelsen, som er fastlagt i retspraksis. Navnlig har Kommissionen angivet alle de faktiske og retlige forhold, som den baserede sin vurdering på. Den har i sin beslutning særlig angivet, at de pågældende varer ikke var gjort til genstand for en »direkte forsendelse« i den forstand, hvori udtrykket anvendes i gennemførelsesforordningens artikel 75, eftersom de var blevet transporteret via Tyrkiet, uden at dette havde været nødvendigt af geografiske grunde eller af hensyn til krav, der fulgte af denne transport. Kommissionen har anført, at sagsøgerne under disse omstændigheder har haft mulighed for at gøre sig bekendt med begrundelsen for beslutningen og for at varetage deres rettigheder.

32 Endvidere har Kommissionen fremhævet, at beslutningen svarer ganske præcist til godtgørelsesansøgningen, som denne var formuleret af toldmyndigheden i Rotterdam. Den har specielt anført, at den argumentation, der blev angivet i ansøgningen, drejede sig om de nederlandske toldmyndigheders anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 75.

Rettens bemærkninger

33 Indledningsvis bemærkes, at toldkodeksens artikel 239 er en »generel billighedsklausul« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i retspraksis om den tilsvarende bestemmelse, der tidligere var gældende, nemlig artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1, herefter »forordning nr. 1430/79«), som ændret ved artikel 1, stk. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 om ændring af forordning (EØF) nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 286, s. 1). Heri var det bestemt, at: »Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger andre særlige forhold end dem, der er omhandlet i afdeling A til D, og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede« (jf. om denne retspraksis Domstolens dom af 26.3.1987, sag 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22, og senest Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96, Eyckeler og Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 132). Ligheden mellem toldkodeksens artikel 239 og artikel 13 i forordning nr. 1430/79 fremgår navnlig af, at den førstnævnte bestemmelse gælder for »andre situationer end dem, der er omhandlet i artikel 236, 237 og 238 [i toldkodeksen]«, som ifølge gennemførelsesforordningens artikel 905 skal forstås som »særlig[e] situation[er]«. Endvidere har parterne i nærværende sag gjort gældende, at der bør anlægges den samme fortolkning af toldkodeksens artikel 239 som af artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

34 Dernæst bemærkes, at ifølge fast praksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Fællesskabernes retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret. Det følger i øvrigt af denne praksis, at det ikke kræves, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 190, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. bl.a. Domstolens dom af 29.2.1996, sag C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 723, præmis 86, og Rettens dom af 30.4.1998, sag T-214/95, Vlaams Gewest mod Kommissionen, Sml. II, s. 717, præmis 62 og 63).

35 Det må konstateres, at blandt de retsregler, der regulerer godtgørelse af importafgifter (jf. ovenfor i præmis 1-13), er det alene artikel 905, der giver Kommissionen beslutningskompetence. Denne bestemmelse giver Kommissionen hjemmel til at tage stilling til ansøgninger om godtgørelse, der er indgivet i medfør af toldkodeksens artikel 239, og som er fremsendt af de nationale toldmyndigheder. Som Domstolen har udtalt i forbindelse med procedurerne i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1430/79, påhviler det Kommissionen at angive for hver godtgørelsesansøgning, som er indgivet til behandling, om der foreligger særlige omstændigheder i denne bestemmelses forstand, og at begrunde sin beslutning i så henseende (jf. dommen i sagen Van Gend & Loos mod Kommissionen, a.st., præmis 18).

36 Det må konstateres, at Kommissionen har lagt til grund, at der ikke forelå særlige omstændigheder i nærværende sag, uden at den dog har anført nogen begrundelse herfor. I sin beslutning konstaterede Kommissionen, at den pågældende import ikke opfyldte betingelserne for en direkte forsendelse, som defineret i gennemførelsesforordningens artikel 75, og at ansøgningen således ikke kunne imødekommes. Som Kommissionen selv har fremhævet i sine processkrifter, vedrører ansøgninger, der fremsendes til Kommissionen i medfør af toldkodeksens artikel 239, jf. gennemførelsesforordningens artikel 905, imidlertid ikke spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelser inden for den materielle toldret, herunder gennemførelsesforordningens artikel 75, er blevet anvendt korrekt af de nationale toldmyndigheder. Et sådant spørgsmål er i henhold til toldkodeksens artikel 236 undergivet de nationale toldmyndigheders enekompetence, og disse myndigheders afgørelser kan i medfør af toldkodeksens artikel 243 indbringes for de nationale domstole, som kan forelægge spørgsmål for EF-Domstolen i medfør af traktatens artikel 177.

37 Under den mundtlige forhandling blev der stillet spørgsmål til Kommissionen om, hvorvidt der — uanset sagsøgernes manglende opfyldelse af de tekniske betingelser, som er opstillet i gennemførelsesforordningens artikel 75 — forelå særlige omstændigheder, som ud fra et billighedssynspunkt kunne berettige en godtgørelse. Kommissionen blev også spurgt, hvilket standpunkt den havde indtaget til dette spørgsmål i den anfægtede afgørelse. I sit svar har Kommissionen henvist til en betragtning til den nævnte beslutning, ifølge hvilken »det forhold, at der nogle måneder efter den pågældende import, der fandt sted den 18. juli 1994, trådte nogle mere fleksible regler i kraft med forordning (EØF) nr. 3254/94 om ændring af forordning (EØF) nr. 2454/93, [ikke] medfører, at der består en særlig situation som

angivet i forordning (EØF) nr. 2319/92, idet disse bestemmelser alene er udtryk for en ny handelspolitik fra Fællesskabets side over for de stater, der er omfattet af den generelle præferenceordning. Denne nye handelspolitik har ikke tilbagevirkende kraft, og den politik, der blev fulgt af fællesskabsmyndighederne indtil den nye politiks ikrafttræden, er ikke påvirket heraf.« Retten finder, at Kommissionen med denne betragtning alene har villet fremhæve, at de tekniske betingelser i gennemførelsesforordningens artikel 75 skulle anvendes på den pågældende import, uanset at andre, mere fleksible krav, var trådt i kraft på et senere tidspunkt (jf. om disse krav ovenfor i præmis 6). Denne del af den anfægtede beslutnings begrundelse vedrører således, som de øvrige dele af beslutningen, spørgsmålet, om importen af de pågældende køretøjer til Nederlandene opfyldte kravet om en »direkte forsendelse«. Det bemærkes, at dette spørgsmål ikke falder ind under toldkodeksens artikel 239.

38 Det fremgår heraf, at Kommissionen i den anfægtede beslutnings begrundelse i realiteten har søgt at forklare, hvorfor den fandt, at de importafgifter, der var pålagt sagsøgerne af de nederlandske toldmyndigheder, skulle betales ifølge de gældende bestemmelser, mens beslutningens konklusion, hvori ansøgningen på grundlag af toldkodeksen artikel 239 blev afvist, angik spørgsmålet om, hvorvidt den omstændighed, at køretøjerne var under tilsyn hos de tyrkiske toldmyndigheder og således hele tiden var af koreansk oprindelse fra deres indførsel til Nederlandene, gjorde det muligt i henhold til den generelle billighedsklausul at fritage sagsøgerne fra betaling af de afgifter, der skulle betales i henhold til de tekniske retsregler (jf. herom Domstolens dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 11). Som følge heraf må det konkluderes, at Kommissionen, når der henses til hele det kompleks af retsregler, der gælder for de pågældende sagsforhold, ikke har begrundet sin beslutning.

39 Det kan ikke føre til andet resultat, at Kommissionen har anført, at den anfægtede beslutning var tilstrækkeligt begrundet, fordi den argumentation, der blev fremført i godtgørelsesansøgningen, også angik gennemførelsesforordningens artikel 75. Det skal i den forbindelse bemærkes, at en beslutnings begrundelse altid skal være af en sådan karakter, at Fællesskabets retsinstanser er i stand til at efterprøve lovligheden. Denne betingelse er ikke opfyldt i nærværende sag. Kommissionen har baseret sin beslutning om afvisning af godtgørelsesansøgningen på et ræsonnement, som

Retten ikke kan efterprøve. Kommissionen har under den skriftlige forhandling selv fremhævet, at det ikke tilkommer Retten at udtale sig om de spørgsmål, der vedrører kravet om »direkte forsendelse«, idet beslutninger vedrørende fortolkningen og anvendelsen af gennemførelsesforordningens artikel 75 er undergivet national prøvelsesadgang.

40 Det følger af ovenstående, at der må gives medhold i anbringendet om, at traktatens artikel 190 er overtrådt. Idet det således ikke er nødvendigt til at tage stilling til de øvrige anbringender, må den anfægtede beslutning annulleres.

Sagens omkostninger

41 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen, og da sagsøgerne har nedlagt påstand om, at Kommissionen skal betale sagens omkostninger, tilpligtes Kommissionen at betale disse.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) Kommissionens beslutning af 8. april 1997, der er rettet til Kongeriget Nederlandene, og som vedrører en ansøgning om godtgørelse af importafgifter, annulleres.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Tiili Briët Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. juli 1998.

H. Jung V. Tiili

Justitssekretær Afdelingsformand